

ŻYCIE EWANGELIA

II NIEDZ. PO NARODZENIU PAŃSKIM, *B* J 1,1-18 * 03.01.2021

Na początku było Słowo, a Słowo było u Boga, i Bogiem było Słowo. ono było na początku u Boga. Wszystko przez Nie się stało, a bez Niego nic się nie stało, z tego, co się stało. W Nim było życie, a życie było światłością ludzi, a światłość w ciemności świeci i ciemność jej nie ogarnęła. Pojawił się człowiek posłany przez Boga – Jan mu było na imię. Przyszedł on na świadectwo, aby zaświadczyć o światłości, by wszyscy uwierzyli przez niego. Nie był on światłością, lecz został posłany, aby zaświadczyć o światłości. Była światłość prawdziwa, która oświeca każdego człowieka, gdy na świat przychodzi. Na świecie było Słowo, a świat stał się przez Nie, lecz świat Go nie poznał. Przyszło do swojej własności, a swoi Go nie przyjęli. Wszystkim tym jednak, którzy Je przyjęli, dało moc, aby się stali dziećmi Bożymi, tym, którzy wierzą w imię Jego – którzy ani z krwi, ani z żądz ciała, ani z woli męża, ale z Boga się narodzili. A Słowo stało się ciałem i zamieszkało wśród nas. I oglądaliśmy Jego chwałę, chwałę, jaką Jednorodzony otrzymuje od ojca, pełen łaski i prawdy. Jan daje o Nim świadectwo i głośno woła w słowach: «Ten był, o którym powiedziałem: Ten, który po mnie idzie, przewyższył mnie godnością, gdyż był wcześniej ode mnie». Z Jego pełni wszyscy otrzymaliśmy – łaskę po łasce. Podczas gdy Prawo zostało dane za pośrednictwem Mojżesza, łaska i prawda przyszły przez Jezusa Chrystusa. Boga nikt nigdy nie widział; ten Jednorodzony Bóg, który jest w łonie ojca, o Nim pouczył.

Jezus rodzi się wśród nas. To słowa Boga. Ten, który jest Życiem, przychodzi do nas, by dać nam życie. Nam, którzy należymy do Niego, jesteśmy Jego własnością i przez swoją niewierność straciliśmy więź i relację ze swoim Stwórcą. To On zapragnął uczestniczyć w życiu człowieka. On bardzo chce w nim odnaleźć to, co straciliśmy przez niewierności, odnowić w nas to, kim jesteśmy – Jego ukochanymi dziećmi. Przychodzi dzielić z nami życie i dać nam na nowo „Życie Boże”. Ta prawda wybrzmiewa rokrocznie w ten świąteczny czas. Ta prawda także z każdym rokiem we mnie i w Tobie powinna zamieszkiwać coraz mocniej, a to znaczy, że powinna codzienne, nie tylko świąteczne, być zakorzenione w Bogu, być życiem dla Boga. To jest radością człowieka, który odkrywa tę prawdę nieustannie, do niej powraca i z niej czerpie wszystko, czego potrzebuje, by żyć Pełnią Życia – Jezusem (H.C.).

ZADANIE NA TYDZIEŃ

Do przemyślenia: W który miejscu odkrywania tej prawdy jesteś Ty?

Do wykonania: Będę przynajmniej raz w tygodniu sprawdzał, jaki jest mój stosunek do Jezusa i wymagań stawianych w Ewangelii

W KALENDARZU LITURGICZNYM:

04.01 (poniedziałek) Wspomnienie św. Elżbiety Seton, wdowy i mistyczki

Urodziła się w rodzinie protestanckiej w Nowym Jorku w 1774 r. Mając 20 lat wyszła

za mąż za Wiliama Setona, nowojorskiego kupca, którzy zbankrutował i zapadł w ciężką chorobę. By ratować jego zdrowie, Elżbieta wyjechała z nim do Włoch, ale niebawem zmarł. Pielgrzymując do sanktuariów maryjnych postanowiła przyjąć wiarę katolicką, a następnie skłoniła do tego swoje dzieci. Stała się wzorem troskliwej matki i ofiarnej społeczniczki, spieszącej z pomocą potrzebującym. Założyła stowarzyszenie o nazwie „Miłosierne Siostry św. Józefa”. Zmarła 4 stycznia 1821 r. Papież Jan XXIII beatyfikował ją w 1963 r., a Paweł VI kanonizował ją w 1975 r. Jest pierwszą świętą ze Stanów Zjednoczonych!

05.01 (wtorek) Wspomnienie bł. Marceliny Darowskiej, zakonnicy

Bł. Marcelina ur. 16.01.1827 r. w Szulakach. W 1857 r. -razem z Józefą Karską - założyła w Rzymie Zgromadzenie Sióstr Niepokalanego Poczęcia NMP dla pracy nad odrodzeniem rodziny przez wychowanie kobiet. W 1863 roku przeniosła Zgromadzenie do Jazłowca. Przekazała Mu (Zgromadzeniu) duchowość opartą na szukaniu Boga w prawdzie, bezinteresowności i w pełnieniu woli Bożej na wzór Niepokalanej. Zakładom wychowawczym Sióstr Niepokalank pozostawiła oryginalny system nauczania i wychowania. Zmarła 5 stycznia 1911 roku w Jazłowcu. Została beatyfikowana w roku 1996 przez papieża Jana Pawła II.

06.01 (środa) Uroczystość Objawienia Pańskiego

Uroczystość należy do najstarszych świąt w Kościele. Na Wschodzie już w III w. obchodzono greckie święto Bożego Narodzenia. Na Zachodzie Objawienie Pańskie datuje się od końca IV w. (oddzielnie od Bożego Narodzenia). W Trzech Magach Kościół widzi siebie, świat pogański, całą rodzinę ludzką, wśród której zjawił się Chrystus, a która w swoich przedstawicielach przychodzi z krańców świata złożyć Mu pokłon. Tradycja na podstawie trzech hojnych darów (złoto, kadzidło i mirra) określa ich liczbę, wiek, kolor skóry i symbolikę. W VI wieku dodano im tytuły królewskie i święte, a w IX imiona: Kacper, Melchior i Baltazar.

07.01 (czwartek) Wspomnienie św. Rajmunda de Penyafort, zakonnika

Urodził się niedaleko Barcelony około roku 1175. Wstąpił do Zakonu Dominikanów. Na polecenie papieża Grzegorza IX opracował i wydał zbiór Dekretaliów. Wybrany generałem uporządkował ustawodawstwo zakonu. Najsłynniejsze dzieło to „Summa casum”, omawiająca dobre i owocne udzielanie sakramentu pokuty. Zmarł w roku 1275.

09.01 (sobota) Wspomnienie św. Adriana z Canterbury, zakonnika

Adrian (Hadrian) z Canterbury urodził się w Afryce Północnej. Posiadał głęboką znajomość Pisma Świętego, był biegły w nauce ojców Kościoła, władał dobrze greką i łaciną. Wyznaczony przez papieża św. Witaliana na stanowisko arcybiskupa Canterbury. Wymówił się od tej godności, uważając się za niegodnego, zaproponował na to miejsce św. Teodora z Tarsu. Papież zgodził się, pod warunkiem że Adrian będzie doradcą Teodora. Oboje wyruszyli do Brytanii w 668 roku. Podczas podróży Adrian został uwięziony przez Ebroina, burmistrza Neustrii we Francji, jako wysłannik wschodniego cesarza. Teodor ruszył w dalszą drogę sam. Po uwolnieniu Adrian dotarł do Brytanii i został mianowany opatem w klasztorze benedyktyńskim św. Piotra i Pawła w Canterbury (później opactwo św. Augustyna). Pod jego rządami szkoła klasztorna zdobyła sławę przyciągając wielu studentów z zagranicy. Zmarł 9 stycznia ok. 710.